

**08:00**

**08:00**

**ALPER KAYA**

© Kitabın tüm yayın hakları Arsine Yayıncılığa aittir.  
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,hiçbir şekilde  
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Copyright © ARSİNE

<b>Yayıncı Sertifika No</b>	: 44820
<b>2. Baskı</b>	: Aralık 2019 / İstanbul
<b>ISBN</b>	: 978-605-69926-3-6
<b>Genel Yayın Yönetmeni</b>	: Saliha BAYRAM
<b>Yayına Hazırlayan</b>	: Ali BAYRAM
<b>Kapak Tasarım</b>	: Mustafa ALTAŞ
<b>İç Görsel</b>	: Tolga ÖZASİL
<b>Dizgi</b>	: Murat KORLAELÇİ
<b>Editör</b>	: Gizem ŞİMŞEK KAYA
<b>Baskı-Cilt</b>	: Kaplan Ofset Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Çarşısı C 83/3 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No : 44367

[www.dodokitap.com](http://www.dodokitap.com)

[www.arsine.com.tr](http://www.arsine.com.tr)

**arsine**

**ARSİNE YAYINCILIK**

Türközü Mah.Ş.Ayhan Babadağ Caddesi 85/B

Mamak-Ankara

0 (312) 557 25 03

[arsineyayincilik@gmail.com](mailto:arsineyayincilik@gmail.com)

**08:00**

**ALPER KAYA**

## **ALPER KAYA**

1990 yılında Ankara'da doğdu. Orada hiç yaşamadığı hâlde, Ankara'yı çok sevdi. BirGün ve soL'da spor yazıları yazdı. Halen Evrensel'de maç yazısı olmayan futbol yazıları yazmaktadır. 2010 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nden "Yılın Spor Köşe Yazısı Övgü Ödülü"ne layık görüldü. Sekiz romanı yayımlandı, on kolektif kitapta yer aldı.

Yazar, kendisi gibi yazar olan eşi Gizem Şimşek Kaya ve beş kedileri ile birlikte İstanbul'da yaşamaktadır.

## ÖNSÖZ NİYETİNE:

### AŞKIN GÜNGÖR'DEN

Aslında çok şey söylemeyeceğim, çünkü bir kitabın sunduğu keyif havuzuna dalmak için açtığınız kapının ardında bekleme odasıyla karşılaşmanın ne denli keyifsiz bir sürpriz olduğunun farkındayım. Öyle tabii. Ne de olsa ben de yazar ve editör olmadan önce sıkı bir okurdum. Hâlâ da öyleyim gerçi ama özellikle editörlük belasına bulaştıktan sonra anlı şanlı pek çok yazarın ham metinlerinin “Aman Tanrım, bu da ne!” diye çığlık atmama neden olacak hatalarla dolu olduğunu gördüm ve ardından okuma işi bende biraz büyüsünü yitirdi. Aslında doğru olmadı bu tanım. Şöyle demeliyim: Genelgeçer okurun dikkatini çekmeyecek pek çok kusuru görmeye başladım ve bu görünmez adamı görmekle aynı şey. Bir sır vereyim: görünmez adam çok çirkin. Onu göremeyenlerdenseniz öyle şanslısınız ki...

İşte, yine yazının cazibesine kapıldım ve “çok şey söylemeyeceğim” dedikten sonra bir yığın sözcüğü üst üste yığmaya başladım. Huy işte, ne yapayım. Ama hayır, konuyu bir yere bağlayacağım elbette, merak etmeyin. Aksi halde keyif havuzuna dalmanızı (halen) engelleyen bir set olarak burada durmaya devam etmezdim. Yine de okumaya tahammül edemiyorsanız elinizi korkak alıştırmanın, sayfayı çevirmekte özgürsünüz.

Aslında biliyorsunuz ya, pek çok şeyi yapmakta özgürsünüz. Yeter ki kendinizi tutsak zannetmeyin. Ki en aşilamaz hapishane duvarları kişinin kendi elleriyle kendi çevresine ördükleridir. Biliyorum, siz o bahtsızlardan değilsiniz. Evet, değilsiniz, buna eminim, çünkü diğerlerinden olsaydınız bu kitap yerine medyanın yazar diye baştaçı yaptığı, popüler mi popüler, çoksatar mı çoksatar olan ve kendine hem cemiyet (ne demekse) içinde hem de anlı şanlı gazetelerin orta sayfalarında yer bulan birinin kitabı olurdu elinizde. Ne kazanırdınız bilemem ama

ne kaybedeceğinizi biliyorum: 08.00'de parıldayan genç bir yazarın "Ben sürüden değilim!" diye haykıran bu satırlarını.

Bu kitabın ilk baskısını yıllar önce okumuş ve Alper Kaya'da Alfred Hitchcock ruhu gördüğümü söylemiştim. Bunca zaman sonra metni hatırlamak için kitabı elime tekrar aldığımda yanılmadığımı gördüm. Gizemlerin çözülüşü, ana konunun usul usul açığa çıkması bana yine bir Hitchcock filmindeymişim izlenimi verdi ve benzer bir keyif duydum.

Kabul edersiniz ki hayattaki pek çok şey gibi edebi beğeni de görecelidir. Elinde bu kitabı tutan ve sabırla bu önsözünü okuyan sen, ey okur, belki benim bulduğumdan çok daha fazla şey elde edeceksin ya da hadi bardağın boş tarafını görelim, belki de "Ammma da abartmışsın yahu, ne Hitchcock'u!" diyeceksin, bilemem.

Ancak emin olduğum bir şey var: 08.00'i bitirdiğin anda, yukarıda andığımız piyasa yazarlarından birinin çok büyük olasılıkla asma yazmayacağı, belki de yazmaya tenezzül etmeyeceği kişilerin (ne de olsa sıradan insanlar onların erişemeyeceği bir alt katmandadır) hayatına balıklama dalacak ve o keyif havuzunda uzun kulaçlar atacaksın ve sonunda elinde şu kalacak: gizleneni bulmanın hazzı.

Son söze gelemim. Ki genellikle son sözün tımturaklı, sarsıcı, okuru yakasından tutup duvara çarpıcı etkiye sahip olması beklenir. Belki kendimi azıcık zorlasam bunu ben de yapabilirim ama ne gerek var? Zaten yeterince zamanınızı çalmadım mı? Bu nedenle şunu söyleyip huzurlarınızdan çekileceğim: medyanın başköşelerinde dayısının oğlu veya falanca büyük tv kanalında üniversite arkadaşı görev yapsa medyatik olacak, yazdıklarıyla haber bültenlerini renklendirecek ama adımlarını kendi çabasıyla atmaya çalıştığından arka planda kalmış gibi görünen, buna rağmen pek çok popüler yazara nal toplatacak genç bir yazarın ilk kitabıyla karşı karşıyasınız. Bunun bir anlamı da paha biçilmez bir hazinenin gözlerden uzak kaldığı ve sadece size özel olacağıdır. Keyfini çıkarın.

İyi okumalar...

*Her şartta yanımda olan ve cümlelerimi bir temele oturtmamı  
sağlayan  
annem Tülay Kaya ve  
babam Şerif İlhan Kaya'ya...*



04:00

## Hatırlamak, Unutmaktır

“Bu elimdekine -hatırlatma tabancası- diyorum...” diye homurdandı isterik bir halde. Adamın saçları birkaç saat önce derli toplu olabilirdi. Ama şu an ona bakan birisinin, görüntüsü nihayetinde tek fikri ‘karman çorman bir insan’ olduğu olurdu.

Yakından bakılırsa jöleli olduğu anlaşılabilir; yer yer beyaz telleri olsa da siyah, gür saçları dağılmıştı. Ceketini sandalyesine yamuk yumuk asılmıştı. Gömleği ise birkaç düğmesi açık olmakla beraber şık durmayan bir şekilde duruyordu. Dağılmış, harap olmuştu.

Gözleri zaman zaman seçiyor, dudakları anlamsız bir gülümsemeyle kıvrılıyorsa da saniyenin binde biri bir sürede tekrar düzeliyor uzun bir somurtma sürecine kapılıyordu. Önünde duran boş bardağı ağzından tutmuş, masada çeviriyordu. Dudaklarını yalayıp bardağı işaret etti. “Barmen... Tekila!”

Ve çığınca bir kahkaha koyuverdi. Hemen hemen boş barda bu kahkahası yankılandı...

Adamla ve barmenle beraber barın farklı masalarında olmak üzere dört kişi daha vardı. Üçünün sırtı dönüktü fakat birisi, boş bardağını işaret eden sarhoş sayılabilecek ama gözleri çakmak çakmak bakan gür saçlı adama doğru bakıyordu. Gözleri delip geçer gibiydi, belki beynini okumak istiyor ama bir duvara çarpıp çarpıp dönüyordu!

Barmen, saatine baktı. Gecenin dördü olmuştu. Normal şartlarda bu saatte çoktan uyumuş olurdu ama barın genel tavrı gereği tek bir müşteri bile varsa sınırsız sürede hizmet etmek zorundaydı. Dudağını büzdü, tekilayı bardağa döktü. Yine de bu hizmetleri mükâfatlandırılacaktı, patronu adaletli bir adamdı. Bu fazla mesaisi ona gereğince izin olarak dönecekti, daha önceleri de olduğu gibi... Sevgilisini düşündü, uzun zamandır görüşemediği bir sevgilisi vardı. Vakitsizlik aralarına kara yılan gibi giriyordu... Dudağını tekrar büzdü, son buluşmaları biraz... Düşündüyse de cümleyi tamamlayacak uygun kelimeyi bulamadı. Elleri kaşınmaya başladı. Ne zaman bir şey aklına takılsa hep aynı şey olurdu!

Tekilayı tepsiye koydu ve adamın masasına doğru yöneldi. Yanlarından geçtiği üç masadan da ses çıkmamıştı ama yüzü servis yaptığı masaya dönük olan adam tam yanından geçtiği sırada “Bana da bir viski getirsene koçum!” diye seslendi. Barmen döndü, başıyla onayladı. Akli, yerini dolduramadığı kelimedeydi. Haliyle elleri de bir hayli kaşınıyordu. O hâle gelmişti ki, tepsi elinden kayıp gidecek gibi titriyordu!

Bir kaza çıkmadan tekilayı eli geldiğinden beri belinde olan adamın masasına bıraktı. Toplamda dördüncü tekilasıydı adamın. Ve artık emin olduğu üzere; adamın bir tabancası vardı...

Pek umursamadı, birkaç ay önce barda yalnızken uğradığı saldırı çoğu fobisini yenmesini sağlamıştı. Tabii bir ay boyunca hastanede yatmış olması bu “zafer”inin nazar boncuğu olmuştu ama her şerde bir hayrın olduğunu savunan anneannesine en sonunda katılmıştı. Birkaç aydır iyi kötü yürüttüğü ilişkinin müsebbibiyle hastanede yanlılıkla odasına girdiğinde tanışmıştı...

Ellerinin kaşıntısı sürerken viskiyi biraz taşıyarak da olsa bardağa koymuş, bardağı da tepsiye koyarak tepsiyi eline almıştı. Yüzünü buruşturdu, bu hissi hiçbir zaman sevmemişti... Belki de bu yüzden düşünce gerektiren işlerde hiç başarılı olamamıştı.

Bir kavga çıkabileceğini gözlemlemiyor değildi ama tetikte ol-

maktansa anlık müdahaleleri tercih ederdi. Bu yüzden iki saattir gür saçlı adama bakan kara kuru tenli, avutları çökük, mavi gözlü ve birkaç günlük sakalı olan adamı çok da önemsemiyordu. Masasına viskisini bıraktıktan sonra dönüp tezgâhı silmeye başladı. Tertemiz olan tezgâhı defalarca silmesinin tek nedeni O'ydu. Aramak istemiyordu, çünkü bir yerden baktığında kendisini egoist olarak görüyor ve bu tavrını hayatındakilere de vurgulamak istiyordu. İnsanların kendisini çok kolay ulaşılabilecek, çabucak fethedilebilecek birisi olduğunu düşünmesini istemiyordu...

Dişlerini sıktı. Elleri artık acı verecek kadar kaşınıyordu. En son böyle bir hisse kapıldığında avuçlarını kaşıya kaşıya kanatmış ve bir kan gölü haline gelen avuçlarına bakarak dalıp gitmişti. Kendine geldiğinde bir hafta boyunca acıyacak olan kan dolu iki avucu ve unuttuğu bir derdi vardı.

Elindeki bez artık yırtılacak raddeye geldiğinde ne kadar hızlandığına şaşırı. Temiz tezgâhı silerken o kadar telaşlı davranmıştı ki... Birden gülümsedi, boğuk bir kahkaha attı. Aradığı kelimeyi bulmuştu!

Son buluşmaları çok telaşlı geçmişti. Alelacele birkaç öpücük, hızlı bir sevişme, ayaküstü bir muhabbet... Ve veda. Ve genç adama kalan tek şey tüm gecenin parası ödenmiş otel odası olmuştu.

Yaramazlık yapmayı isterdi, istemişti de ama garip bir biçimde çabuk bağlandığı bu güzel kadına karşı hayatında kendisine bile olmadığı kadar sadıktı. Bazen kendisini bir köpek gibi görüyordu, iş hayatında düştüğü bazı durumların da bu histe payı yok değildi tabii, genel olarak bir köpek dahi olsa mutlu bir köpek olmanın çok da kötü bir şey olmadığı izlenimine kapılınca rahatsızlığı da geçmişti.

Şimdi tüm kaşınması geçen, mutlu bir köpekti. Ve bu köpek susamıştı. Tezgâhın altındaki dolabı açtı. Birkaç gün önce içtiği ve yarısı kalan şaraba uzandı. Eli buzlara değince yanmıştı. İrkildi,

elini dolaptan çekti, avuçları kan içindeydi. Gözleri kararacak gibi olduysa da tezgâha tutunarak ayakta kalmayı başardı fakat elleri çok acımişti. Bu acı genç adamı diriltti. Gözlerinden akan yaşlar, dudaklarına ulaştığında garip bir tat vardı... Bu tadın adını bulamadı. Acıyla başını kaldırdığında barın bomboş olduğunu gördü. Saate baktı, sekiz olmuştu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, koşarak barın kapısına gidiyordu ki ayağı bir şeye takıldı ve yere düştüğünde çıkan gürültü tüm barda yankılandı. Ayağı burkulmuştu, bileklerini ovuştururken gözü ayağının takıldığı şeye kaydı. Gözleri daha da büyüdü. Dudaklarındaki tadın ne olduğunu anlamıştı.

Kan tadıydı.